

Panium – Nummer tjue

Sekvensen i Daniel 11 og advarselen for 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Pionerenes anvendelse av den historien som oppfylte vers ti til seksten, identifiserte at Roma, som opprettet synet, ankom i året 200 f.Kr., det samme året som slaget ved Panium, og jeg foreslår at Roma i 2025 ankom og opprettet synet med innsettelsen av Trump og pave Leo. 2025 representerer den eneste gangen en pave og en president ble innsatt i det samme året. Dyret og dets bilde ble løftet opp for alle som er villige til å se i 2025. I motsetning til pionerene anvender jeg versenes rekkefølge, i stedet for den historien som opprinnelig oppfylte versene. Jeg er enig i historien, men trekker på en rekkefølge innenfor versene som rammeverket for historien, i motsetning til å bruke historien til å definere rammeverket for versene. Jeg hevder at begge tilnærmingene er korrekte.

Makkabeernes revolusjon

Jeg anvender makkabeerlinjen på lignende vis. Makkabeeroppøret i 167 f.Kr. fant sted lenge etter slaget ved Panion i 200 f.Kr., og lenge før Pompeius inntok Jerusalem i 63 f.Kr. Linjen som begynner i vers seksten med general Pompeius' erobring av Jerusalem i 63 f.Kr., fortsetter frem til keiser Tiberius, som regjerte da Jesus ble korsfestet. Korset og Tiberius er fremstilt i vers tjueto i kapittel elleve.

Og med en flods armer skal de oversvømmes foran ham og bli knust; ja, også paktens fyrste.
Daniel 11:22.

General Pompeius' erobring av Jerusalem i 63 f.Kr. i vers seksten, og deretter korset i 31 e.Kr. i vers tjueto, representerer en profetisk linje som begynner ved et symbol på søndagsloven og ender ved et symbol på søndagsloven. Vers tjuetre er et brudd i avsnittet og markerer således vers tjueto som slutten på den profetiske linjen som begynte i vers seksten. Sammen med den tydelige avslutningen på linjen i vers tjueto, kommer det forhold at vers tjueto er et symbol på det samme veimerket som er representert i vers seksten, og gir dermed et alfa- og omega-vitnesbyrd om at versene seksten til tjueto representerer en særskilt profetisk linje.

Legg dertil at vers femten og seksten markerer overgangen fra det selevkidiske riket til den romerske makten, og da ser du et brudd i kontinuiteten fra selevkidene i vers femten til romerne i vers seksten, og linjen fra vers seksten til tjueto er tydelig isolert som én enkelt profetisk linje. Vers seksten introduserer den neste makten som skal dominere Judea, og markerer dermed en overgang i den profetiske historien, slik også vers tjuetre gjør. Linjen begynner og ender med et symbol på søndagsloven, og linjen ender i det tjuende verset i det ellefte kapittel.

Smith—og tre keisere

Det faktum at vers seksten representerer søndagsloven, slik også vers tjueto gjør, krever at de to versene må stilles opp i samsvar med hverandre. Uriah Smith kommenterer vers tjuetre og forklarer hvorfor det representerer en historie som begynte lenger tilbake i de foregående versenes historie, i motsetning til å representere en historie som følger umiddelbart etter korset i vers tjueto.

«‘VERS 23. Og etter at pakten er inngått med ham, skal han fare fram med svik; for han skal stige opp og bli sterk med et lite folk.’»

Den «ham» som den pakt det her tales om, blir inngått med, må være den samme makt som har vært gjenstand for profetien fra vers 14; og at dette er den romerske makt, vises hevet over all innvending i profetiens oppfyllelse i tre personer, slik allerede bemerket, som etter hverandre hersket over Romerriket; nemlig Julius, Augustus og keiser Tiberius. Den første snublet og falt da han vendte tilbake til sitt eget lands festning i triumf, og ble ikke funnet. Vers 19. Den andre var en skatteopprekker; og han regjerte i rikets herlighet og døde verken i vrede eller i strid, men fredelig i sin egen seng. Vers 20. Den tredje var en hykler og en av de usleste karakterer. Han tiltrådte riket fredelig, men både hans regjering og hans liv fikk en voldelig ende. Og i hans regjeringstid ble paktens fyrste, Jesus fra Nasaret, tatt av dage på korset. Vers 21. 22. Kristus kan aldri mer knuses eller drepes; derfor kan vi i intet annet styre og til ingen annen tid finne en oppfyllelse av disse hendelser. Noen forsøker å anvende disse versene på Antiokus og gjøre en av de jødiske yppersteprestene til paktens fyrste, skjønt de aldri kalles slik. Dette er den samme slags resonnement som søker å gjøre Antiokus’ regjering til en oppfyllelse av det lille horn i Daniel 8; og det fremsettes med samme hensikt; nemlig å bryte den store beviskjede hvorved det påvises at adventlæren er Bibelens lære, og at Kristus nå står for døren. Men beviset kan ikke omstyrtes; kjeden kan ikke brytes.

«Etter å ha ført oss gjennom rikets sekulære begivenheter frem til slutten av de sytti ukene, fører profeten oss i vers 23 tilbake til den tid da romerne ved den jødiske alliansen, 161 f.Kr., kom i direkte forbindelse med Guds folk; fra dette punkt blir vi deretter ført videre i en direkte begivenhetslinje til kirkens endelige triumf og opprettelsen av Guds evige rike. Jødene, som var hardt undertrykt av de syriske kongene, sendte en sendeflokk til Roma for å anmode om romernes hjelp og for å knytte seg til dem i «en pakt om vennskap og forbund». 1 Mak. 8; Prideaux, II, 234; Josephus’ Antiquities, bok 12, kap. 10, seksj. 6. Romerne lyttet til jødernes anmodning og innvilget dem et dekret, avfattet med disse ord:—»

«‘Senatets dekret om en pakt om hjelp og vennskap med jødernes nasjon. Det skal ikke være tillatt for noen som er underlagt romerne, å føre krig mot jødernes nasjon, heller ikke å yte bistand til dem som gjør det, verken ved å sende dem korn, skip eller penger; og dersom noe angrep blir rettet mot jødene, skal romerne hjelpe dem så langt de er i stand; og likeså, dersom noe angrep blir rettet mot romerne, skal jødene hjelpe dem. Og dersom jødene ønsker å føye noe til eller ta noe bort fra denne bistandspakten, skal det skje med romernes felles samtykke. Og enhver tilføyelse som således blir gjort, skal ha gyldighet.’ ‘Dette dekretet,’ sier Josefus, ‘ble skrevet av Eupolemus, sønn av Johannes, og av Jason, sønn av Eleasar, da Judas var folkets yppersteprest og Simon, hans bror, var hærens øverstkommanderende. Og dette var den første pakt som romerne inngikk med jødene, og den ble ordnet på denne måten.’»

«På denne tiden var romerne et lite folk, og de begynte å handle svikefullt, eller med list, slik ordet betegner. Og fra dette punkt steg de ved en jevn og rask oppstigning til den makhøyde som de siden oppnådde.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Ikke bare avslutter korset i vers tjue-to en linje med et symbol som også står ved begynnelsen av linjen, men det neste verset går tilbake til den historien som gikk forut for korset, til om lag tretti år etter Panium og om lag hundre år før Roma erobret Jerusalem. Veimerket for jødernes forbund, som Smith her identifiserer som 161 f.Kr., blir av andre pionerer identifisert som 158 f.Kr. Poenget jeg her fokuserer på, er ikke så mye datoen, men at vers seksten til tjue-to representerer en linje av profetisk historie der søndagsloven både er linjens alfa og omega. Når så linjen fra vers seksten til og med tjue-to er framstilt, gjentar vers tjue-tre og utdypet historien innenfor linjen i vers seksten til tjue-to. Den profetiske historielinjen som representeres ved vers tjue-tre, er makkabeernes historie, og makkabeernes historie er en fullkommen parallell til De forente staters historie.

To dynastier

Makkabeerne representerer et opprør mot det selevkidiske riket som begynte under Antiokus Epifanes' regjeringstid. Opprøret var rettet mot det nordlige selevkidiske riket, og det resulterte i en seier som førte til den ene av to judeiske dynastier i den perioden som til slutt ledet frem til Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. Det første dynastiet var det hasmoneiske, og det andre var det herodianske. Det herodianske dynastiet var den andre judeiske regjeringen etter utfrielsen fra det nordlige selevkidiske riket. Det var direkte knyttet til det romerske systemet, mens det foregående hasmoneiske dynastiet i hovedsak var jødisk. Det hasmoneiske dynastiet begynte i 141 f.Kr., og i 37 f.Kr. begynte det herodianske dynastiet og varte til år 70 e.Kr.

Dynastiene representerer Judeas styre, det gamle og bokstavelige herlige land. Det makkabeiske opprøret varte fra 167 til 160 f.Kr. I 164 f.Kr. drev makkabeerne Antiochos Epifanes ut av Jerusalem og rensket og vigslet templet på nytt etter at Antiochos hadde vanhelliget det, men det var ikke før i 141 f.Kr. at den nordlige selevkidiske makten var fullstendig overvunnet og det hasmoneiske dynasti begynte.

Det herodianske dynastiet er en nøkkel til denne linjen, for det var Herodes den store som gav befaling om å drepe spedbarna på tidspunktet for Jesu fødsel, og hans sønn regjerte da Jesus døde. Herodes den store var faren, og han var konge over Judea, men hans sønn var bare en tetrark, hvilket betyr at han var hersker over en fjerdedel av riket, som en stattholder snarere enn en konge. Det er derfor han manglet den myndighet som gjorde det nødvendig for ham å knytte seg til Pilatus for å korsfeste Kristus. Jesu fødsel var den profetiske «endetid» i hans profetiske linje, og Hans død representerer søndagsloven. Den første Herodes representerer 1989, og den siste Herodes er søndagsloven. Herodes, faren, til Herodes, sønnen, er Kristi profetiske linje.

Makkabeernes linje begynner med et seirende opprør mot en nordlig konge som hadde påtvunget jødene sine greske skikker, sin kultur så vel som den greske religion. Begynnelsen på det hasmoneiske dynasti representerte 1798. Hvorfor det, kan du spørre? Dersom ett dynasti begynner ved en profetisk «endens tid», slik det var med det herodianske dynasti ved Kristi fødsel, da må det andre dynasti av profetisk nødvendighet ha den samme begynnelse. Begge dynastiene begynner

med en endens tid når vi anvender Kristi fødsel som «endens tid», men de dårlige ser aldri det åpnede lys som er forbundet med endens tid.

«I vår tid, likesom på Kristi tid, kan Skriftene bli feil lest eller feiltolket. Dersom jødene hadde gransket Skriftene med oppriktige, bedende hjerter, ville deres søken ha blitt belønnet med sann kunnskap om tiden, og ikke bare om tiden, men også om måten Kristus skulle tre frem på. De ville ikke ha tillagt Kristi herlige annet komme hans første komme. De hadde Daniels vitnesbyrd; de hadde vitnesbyrdet fra Jesaja og de andre profetene; de hadde Mose undervisning; og her var Kristus midt iblant dem, og likevel gransket de Skriftene for bevis angående hans komme. Og de gjorde mot Kristus nettopp de ting som det var profetert at de skulle gjøre. De var så forblindet at de ikke visste hva de gjorde.»

«Og mange gjør de samme tingene i dag, i 1897, fordi de ikke har hatt erfaring i de prøvende budskapene som er innbefattet i den første, den andre og den tredje engels budskap. Det finnes dem som gransker Skriftene for å finne bevis for at disse budskapene ennå ligger i fremtiden. De samler sammen budskapenes sannferdighet, men de unnlater å gi dem deres rette plass i den profetiske historie. Derfor står slike i fare for å villed folket når det gjelder å fastslå budskapenes plassering. De ser og forstår ikke endens tid, eller hvor budskapene skal plasseres. Guds dag kommer med stille listende skritt; men de angivelig vise og store menn prater om 'Higher Education.' De kjenner ikke tegnene på Kristi komme eller på verdens ende.» Paulson Collection, 423, 424.

Å identifisere Kristi fødsel som «endens tid», og derfor som nøkkelen til å føre makkabeernes linje inn i den nåværende sannhetskonteksten for de siste dager, gjør Kristus til selve sentrum i avsnittet, noe som også er et bevis på at anvendelsen er gyldig.

Makkabeernes slektslinje illustrerer det åndelige herlige landet, og illustrasjonen begynner i en periode der innbyggerne i det herlige landet bryter med kongen i nordens politiske og religiøse herredømme. Makkabeeroppøret som førte til det hasmoneiske dynastiet representerer 1776, og oppøret mot kongen i nord som ble fullført av makkabeerne representerte den amerikanske uavhengighetskrigen. De tjeto årene fra 1776 til 1798 representerer makkabeeroppøret som førte til det hasmoneiske dynastiet ved endens tid i 1798, som fortsatte inntil det herodianske dynastiet begynte ved endens tid i 1989. Det herodianske dynastiet fortsatte inntil Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr.

Det som er viktig å erkjenne i denne historiske linjen, er todelt; den er en illustrasjon av det gamle herlige land, som er et forbilde på det moderne herlige land, og den begynner innenfor en historisk linje som starter med vers seksten, hvor Roma erobrer det herlige land for første gang og således identifiserer linjens primære tema. Linjen fra vers seksten til vers tjeto representerer det herlige land, og dens sammenheng er den snart kommende søndagsloven. Linjen representerer også de to klasser av tilbedere som øver innflytelse på begge dynastiske regjeringer. Saddukeerne var færre i antall, men kontrollerte generelt de jødiske religiøse og politiske systemene i begge dynastiske perioder. Det religiøse systemet ble forvaltet av et presteskap, og dette presteskaper ble også påvirket av både saddukeere og fariseere. Både det hasmoneiske og det herodianske styret ble påvirket av fariseerne og saddukeerne, og de to dynastiene representerer De forente stater

regjering fra 1798 og frem til søndagsloven.

Fariseerne og saddukeerne representerer to partier med politiske overbevisninger som kjennetegnes ved sitt standpunkt i spørsmålet om slaveri. Demokratene er for slaveri, og republikanerne er mot slaveri; og sammen virker de innenfor det politiske apparatet til De forente staters konstitusjonelle regjering. Denne regjeringen er jorddyret i Åpenbaringen tretten, og jorddyrets ytre historie fremstilles ved dets republikanske horn. Den indre historien fremstilles ved det protestantiske hornet. Hornene er adskilt på dyret, for dyret er Konstitusjonen, som skiller statshornet fra kirkehornet, men de beveger seg gjennom historien sammen. Det republikanske hornet har to innflytelser enten for eller mot slaveri. Det protestantiske hornet har to innflytelser enten for den syvendedags sabbat eller solens første dag.

Omtrent tretti år etter slaget ved Panium markerer makkabeerne De forente staters historie som det sjette riket i Bibelens profeti. Så, omtrent et århundre senere, blir vers seksten oppfylt når Jerusalem blir erobret, noe som er et forbilde på korset. Judea er det andre av de tre hindrene Roma underkuer idet det overtar kontrollen over verden. General Pompeius erobret Syria i 65 f.Kr., og deretter Juda i 63 f.Kr. Augustus Cæsar skulle erobre det tredje hinderet i slaget ved Actium i 31 f.Kr. Denne historien er fremstilt i linjen fra vers seksten til tjueto.

På korsets tid hadde den makkabeiske historien pågått i nesten to hundre år. Uriah Smith fastslår at den historien som fremstilles ved forbundet med jødene i vers tjuetre, må knyttes til et utgangspunkt i historien som inntraff nesten to hundre år før korsets historie i vers tjueto. Korsets historie i vers tjueto må samordnes med vers seksten, for vers seksten er også søndagsloven. Dette betyr at makkabeernes linje, som er historien om Judas herlige land, begynner lenge før søndagsloven i vers seksten.

Når vi forstår at milleritt-historien illustrerer de hundre og førtifire tusens historie, kan vi samordne endetiden for millerittene i 1798 med endetiden for de hundre og førtifire tusen i 1989. Når vi gjør dette, legger vi historien om den første og den andre engel over historien om den tredje engel. 1798 og 1989 er alfa- og omega-veimerkene i historien til vers førti i Daniel elleve.

Vers førti begynner ved «endetiden», noe som lett kan bevises å være 1798; og når det forstås riktig, oppfylte Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 vers førti, og den oppfyllelsen var også «endetiden». To «endetider» i ett vers, som står i det samme kapitlet som linjen om makkabeerne. Makkabeeroppøret, som førte til det hasmoneiske dynasti, representerer de tjue to årene fra 1776 til 1798. I 1798 begynte det hasmoneiske dynasti, og det herodianske dynasti begynte i 1989.

Vers ti i Daniel elleve identifiserer 1989, og vers seksten er søndagsloven. Historiens linje innenfor disse versene representerer tre slag, en sydkonges undergang og Roms inntreden i den profetiske historien. Den inneholder også linjen til to dynastier som typifiserer den forandringen som finner sted når jorddyret i Åpenbaringen tretten, som «hadde to horn lik et lam, og» «talte som en drage». I rekkefølge er det første jødiske dynastiet lammet og det andre romerske dynastiet dragen. Det første dynastiet var jødisk, det andre var romersk. Enten det var jødisk eller romersk, hadde jorddyret to horn.

Det jødiske dynasti representerer det protestantiske hornet, og det romerske dynasti representerer det republikanske hornet. Begge horn besitter også en profetisk todeling. Saddukeerne og fariseerne danner rammen for de slaverivennlige demokratene i motsetning til de antislaveriske republikanerne; samtidig som de også representerer en todelt inndeling av dårlige jomfruer i kontrast til de kloke jomfruene. Fariseerne som dårlige jomfruer blir utrenset ved den første skuffelsen, og saddukeerne blir utrenset ved den andre tempelrenselsen. Fariseerne, likesom menigheten i Sardes, bekjente å ha et navn om at de levde, men var døde, og blir utrenset først; deretter saddukeerne, som fornektet Guds kraft, fornektet Midnattsropets kraft og budskap. Saddukeerne er paktsfolket som blir gått forbi; saddukeerne er de som er tilfreds med følelsen av gode emosjoner.

«Kristi komme, slik den ble kunngjort i den første engels budskap, ble forstått som fremstilt ved brudgommens komme. Den vidt utbredte reformasjonen under forkynnelsen av Hans snare komme, svarte til jomfruens utgang. I denne lignelsen, som i den i Matteus 24, fremstilles to klasser. Alle hadde tatt sine lamper, Bibelen, og var ved dens lys gått ut for å møte Brudgommen. Men mens «de uforstandige tok sine lamper og tok ikke olje med seg», «tok de kloke olje i sine kar sammen med lampene sine». Den sistnevnte klassen hadde mottatt Guds nåde, Den Hellige Ånds gjenfødende, opplysende kraft, som gjør Hans ord til en lampe for foten og et lys på stien. I gudsfrykt hadde de gransket Skriftene for å lære sannheten å kjenne, og hadde alvorlig søkt hjertets og livets renhet. Disse hadde en personlig erfaring, en tro på Gud og på Hans ord, som ikke kunne omstyrtes ved skuffelse og forsinkelse. Andre «tok sine lamper og tok ikke olje med seg». De hadde handlet ut fra innskytelse. Deres frykt var blitt vakt av det høytidelige budskapet, men de hadde støttet seg på sine brødres tro, tilfreds med det flimrende lyset av gode følelser, uten en grundig forståelse av sannheten eller et ekte nådeverk i hjertet. Disse var gått ut for å møte Herren, fulle av håp ved utsikten til umiddelbar lønn; men de var ikke forberedt på forsinkelse og skuffelse. Da prøvelser kom, sviktet deres tro, og deres lys brente svakt.» The Great Controversy, 393.

Enten politiske eller religiøse, begge klasser forener seg mot de vise i krisen ved midnatt. Når dette er sagt, innledet vi artikkelen med å fremholde det poeng at jeg anvender vers fjorten på grunnlag av dets plassering i versenes strøm, i motsetning til den historiske rekkefølgen som versene fremstiller. Jeg benytter den logikken i samsvar med plasseringen av vers tjuetre. Plasseringen av et veimerke skal svare til dets historiske oppfyllelse. Den alliansen som jødene inngikk med Roma i makkabeertiden, fastsatte hvor verset skulle anvendes. «Røverne» i vers fjorten, som stadfester synet, gjorde det i 200 f.Kr., selve året for slaget ved Panium, men slaget og røverne er to forskjellige symboler.

«Røverne» blir en del av fortellingen, ikke for å etablere en direkte forbindelse med datoen for slaget ved Panium, men for å identifisere det forholdet de etablerte til Egypts svekkede fem år gamle hersker, som stod i ferd med å bli beseiret av Antiochus. De ønsket ikke en avbrytelse i importen av egyptisk hvete til Romerriket. Roms profetiske forhold til den sårbare fem år gamle egyptiske kongen er versets emne. Denne mellomkomsten identifiserer ettervirkningene av det sammenbrudd som følger Putins forsøk på å innlemme den ukrainske kirkes underordning under den russiske kirke, slik det tidligere hadde vært, før 1989. Dette forsøket innleder den gradvise

undergangen for hans sørlige rike, og når Putin dør slik Ptolemaios gjorde, eller på en eller annen måte blir forvist slik Ussia og Napoleon ble, blir han profetisk fjernet, og hans rike blir deretter styrt av en rekke mindre kompetente ledere. Så, i tiden til den fem år gamle kongen, griper det pavelige Roma inn for å verne sine interesser, som er den ukrainske kirke.

Pavedømmet velger ikke side mellom russisk eller ukrainsk ortodoksi; det spiller på alle sider for å bringe alle de religiøse samfunn inn under sin myndighet, slik dette er fremstilt i Jesaja fire.

Og på den dag skal sju kvinner gripe fatt i én mann og si: Vi vil ete vårt eget brød og kle oss i våre egne klær; la oss bare få bære ditt navn, så vår vanære blir tatt bort. På den dag skal Herrens spire være skjønn og herlig, og jordens frukt skal være ypperlig og fagker for dem av Israel som er sluppet unna. Og det skal skje at den som er tilbake i Sion, og den som blir igjen i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er oppskrevet blant de levende i Jerusalem. Jesaja 4:1–3.

Pavedømmet tar kontroll over alle de religiøse sammenslutningene, fremstilt som sju kvinner, det vil si alle kirkene. Disse sju kirkene ønsker å kalles katolske, som betyr universelle, og de er tydeligvis ikke Guds folk, for de akter å bære sine egne klær. Sammenslutningen av alle de religiøse organer som ønsker å bære sine egne menneskelige klesplagg, finner sted på den tid da de i «Jerusalem skal kalles hellige», hvilket er når Herrens spire forvandles fra et laodikeisk til et filadelfisk folk, og det er da pavedømmet blir overhode for alle de religiøse sammenslutningene nettopp på den tid da hun også skal gjøres til overhode for de politiske makter.

I 1989 var den ukrainske kirken et symbol på at nordens konge feide Sovjetunionen bort, og Putin vil søke å gjenopprette det tidligere underkastelsesforholdet, og motta spedalskhet på sin panne og begynne en forfølgelse mot den religionen som nektet hans krav. Den forfølgelsen fant sted i Ptolemaios' egen nasjon, i byen Alexandria, så kirkene innenfor Russland som er påvirket av Roma, vil bli Putins mål, og hans ende. Idet Trump forbereder seg på slaget ved Panium, blir hans åpne forhold til beskytteren av den svekkede egyptiske barnekongen identifisert i 2025. Den romerske makten som i 200 f.Kr. beskyttet den egyptiske barnekongen, vil da ikke beskytte barnekongen. Hun vil bidra til å gjøre ende på barnekongen. Roma som Egypts beskytter i 200 f.Kr., representerer Roma som Egypts ødelegger i slaget ved Panium.

Millerittane

Millérittene så ikke tre romerske makter; de så bare to, men deres sannhet var like fullt sannhet. Den profetiske logikken ved Antiokus som et symbol gjør det mulig å anvende vers fjorten på en historie som går forut for vers femten, selv om den historien som opprinnelig oppfylte versene, plasserte både vers fjorten og femten i året 200 f.Kr. Jeg hevder at vers seksten er den snart kommende søndagsloven, og at vers fjorten var 2025, og vers femten er det ennå fremtidige slaget ved Panium. Antiokus beviser at de tre slagene er én profetisk linje, for han er til stede ved alle tre slagene, men han beviser også den påstanden jeg fremsetter: at de siste dagers anvendelse av versene, når de rettelig deles ved metodologien linje på linje.

Antiokus var til stede i alle de tre slagene, og i de siste dager representerer han pavedømmets stedfortredende makt i 1989 (Reagan og USA), 2014 (Zelenskyj og Ukraina), og deretter, i slaget ved Panium, er det den samme stedfortredende makten som i 1989, for Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen. Ronald Reagan er død og begravet, så Antiokus' historiske vitnesbyrd er i samsvar med den millerittiske forståelsen, men underlagt de reglene som styrer en anvendelse linje på linje. Den siste pavelige stedfortredende makten i versene er Trump, selv om Antiokus historisk var til stede i alle de tre slagene. For å oppfylle vers tretten måtte Trump tape det andre valget, for i vers tretten «vender» han tilbake, sterkere enn noensinne, sterk nok til å få en kule gjennom øret, hvilket, sammen med høyre tommel og høyre stortå, var det som skulle salves med blod da prestene ble salvet.

Reagan var et forbilde på Trump, for Reagan er den første av de siste åtte presidentene fra endetidens begynnelse i 1989. Lincoln var et forbilde på Trump, for han var den første republikanske presidenten. Lincoln ble myrdet av slaveritilhengende demokrater i allianse med Roma, og både Ronald Reagan og hans pavelige motstykke Johannes Paul II overlevde attentatforsøk. Trump ble politisk myrdet i 2020, ved det stjålne valget til oppfyllelse av Åpenbaringen 11, vers 7, og deretter ble han i 2024 oppreist til liv igjen til oppfyllelse av vers 11.

Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. ... Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt over dem som så dem. Åpenbaringen 11:7, 11.

Trump's oppstandelse var hans «gjenkomst» i vers tretten, og den ga også en parallell til et kjennetegn ved Roma, for Roma er «den åttende som er av de sju», og Trump er et bilde på Roma.

Og dyret som var, og ikke er, også han er den åttende og er av de sju, og går bort til fortapelse. Åpenbaringen 17:11.

Trump's andre periode gjør ham til den åttende presidenten siden Reagan, og fordi han også var den sjette, er Trump, i samsvar med pavedømmet, «den åttende, og er av de sju». Åtte er oppstandelsens symbol, noe som understreker at han, som et bilde på pavedømmet, måtte ha et dødssår som ble leget for å kunne «vende tilbake».

Og jeg så et av dets hoder som om det var såret til døde; og dets dødelige sår ble legd; og all verden undret seg over dyret. Åpenbaringen 13:3.

Når det dødelige såret leges, undrer verden seg «over dyret», og da Trump ble oppreist som den åttende, som er av de sju, i 2024, «vendte» han tilbake, og hele verden undret seg over ham.

Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Kom hit opp. Og de steg opp til himmelen i en sky; og deres fiender så dem. Åpenbaringen 11:11, 12.

Trump «vendte tilbake» i valget i 2024, og deretter ble både han og pave Leo innsatt i 2025. Jesus gav en direkte og rettfærdig advarsel til enhver som ønsket å se.

Når dere derfor ser ødeleggelsens styggedom, som det er talt om ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den som leser, forstå det.) Matteus 24:15.

Markus sier det kanskje litt klarere.

Men når dere ser ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om, stå der hvor den ikke burde stå, (den som leser, forstå det,) da må de som er i Judea, flykte til fjellene. Markus 13:14.

Ødeleggelsens styggedom er Roma i hver av sine tre faser. Det hedenske, det pavelige og det moderne Roma er hver for seg et advarselssymbol for Guds folk. Advarselen skal kjennes igjen når Roma er på et «hellig sted» eller der «det ikke burde være». Det herlige landet er det hellige landet i Skriften, og De forente stater er det åndelige herlige landet.

Og Herren skal arve Juda som sin del i det hellige land og igjen utvelge Jerusalem. Vær stille, alt kjød, for Herrens åsyn; for han reiser seg fra sin hellige bolig. Sakarja 2:12, 13.

Når dere ser Roma stå på det hellige sted, velger Herren Jerusalem som sitt paktsfolk for siste gang. Da Reagan, den første av åtte presidenter, inngikk en hemmelig allianse med antikrist i Bibelens profeti, representerte det en åpen allianse med Roma ved den åttende og siste presidenten siden endetidens begynnelse i 1989. Omegategn vender ofte egenskapene ved alfasymboliet om.

Innvielsen av pave Leo og Trump i 2025 identifiserer et åpent forhold mellom havdyret og jorddyret i Åpenbaringen tretten. Omvendelsen til en åpen allianse mellom Trump og Leo, som ble forbildet ved den hemmelige alliansen mellom Reagan og Johannes Paul II, underretter oss om at støtten til det egyptiske barnekongedømmet som oppfylte vers fjorten i 200 f.Kr., representerer mangel på støtte i de siste dager.

2025 etablerer det ytre grunnleggende synet eller profetien, for det opphøyer Roma som advarselen om Roma, som av Daniel identifiseres med symbolikken i «ødeleggelsens vederstyggelighet». Advarselen om ødeleggelsens vederstyggelighet finner sted forut for den ødeleggelsen som er fremstilt ved «ødeleggelse». Under beleiringen av Jerusalem under Cestius ble advarselen fremstilt ved at bannerne for Romas myndighet ble satt opp innenfor helligdommens hellige område. De som så, forsto, adlød og forlot byen, og ble beskyttet da beleiringen ble gjenopptatt. De så det romerske advarselstegnet. De kristne som skilte seg fra den kompromitterte menigheten i Pergamos og deretter menigheten i Thyatira, flyktet ut i ødemarken da de så syndens menneske sitte i Guds tempel. Disse vitnene identifiserer en advarsel om ødeleggelsens vederstyggelighet som Daniel talte om i de siste dager.

Vi har gjentatte ganger vist at 1888 var Cestius' beleiring, og at avslutningen på søndagslovkrisen er Titus' beleiring. Blairs søndagslovforslag på 1880-tallet, sammen med de søndagslovene som ble iverksatt i enkelte sørstater i løpet av 1880-årene, var Cestius-advarselen, som også markerte skillelinjen i Søster Whites råd om livet på landet. Før 1880-årene var hennes råd at vi i fremtiden ville måtte flytte ut på landet, men etter 1880-årene var livet på landet noe som allerede skulle ha vært gjennomført. Varseltegnet i Blairs lovforslag, som fremmet pavemaktens autoritetsmerke idet dette ble drøftet i 1880-årene, var et forbilde på Patriot Act ved 9/11, for engelen i Åpenbaringen

atten viste seg i begge disse historiene.

9/11 var advarselen om at Cestius plasserte sin myndighet på det hellige sted hvor den ikke burde være, for ved 9/11 erstattet romersk lov engelsk lov. I Pelosi-prosessene i 2021 ble due process-klausulen forkastet, og dette representerer enda et skritt mot Titus' beleiring, som ender ved den snart kommende søndagsloven i USA. Beleiringen er et tidsrom. 1888 taler om opprøret til det indre protestantiske hornet, og 9/11 taler om opprøret til det ytre republikanske hornet. Innsettelsen av paven fra det herlige landet i det samme år som den siste presidenten også innsettes, representerer den siste advarselen om ødeleggelsens styggedom som står der den ikke burde stå, like før slaget ved Panium. Slaget ved Panium leder direkte inn i søndagsloven og slaget ved Actium, som representerte den tredje og siste hindringen for det hedenske Roma, og deretter hersket det hedenske Roma suverent i 360 år til oppfyllelse av Daniel 11:24. Ved søndagsloven blir både det sjette og det sjuende riket erobret av Roma, og det moderne Roma hersker deretter i én symbolsk time, eller førtito symbolske måneder.

I vers seksten er det Pompeius, som nettopp har erobret det hedenske Romas første hindringer i Syria, som deretter erobrer Jerusalem. Pompeius overvinner Romas to første hindringer, og Augustus Cæsar erobrer den tredje ved Actium. Det moderne Roma erobrer først sydens konge i 1989 som oppfyllelse av vers førti, og som forbildegjøres i vers ti. Deretter, ved søndagsloven, erobrer det moderne Roma sin annen og tredje hindring gjennom De forente stater, og så samtykker De forente nasjoner umiddelbart i å gi sitt rike til pavemakten. Det hedenske Roma erobret to med Pompeius og deretter én, og det pavelige Roma erobret én i 1989, og deretter sine neste to i vers seksten, hvor Pompeius markeres med sin annen erobring.

Enten det var den tredje hindringen ved Actium for det hedenske Roma, eller den tredje hindringen, fremstilt ved at goterne ble drevet ut av byen Roma i 538 – når Roma overvinner den tredje hindringen, hersker det suverent.

For Herren Gud gjør ingen ting uten at han åpenbarer sitt råd for sine tjenere, profetene. Amos 3,7.

Herren vil visselig gi den endelige åpenbarelsen av varsels tegnet som i Daniels bok er fremstilt som ødeleggelsens styggedom, før ødeleggelsen kommer. Dette varsels tegnet er den åpne alliansen, i kontrast til Reagans hemmelige allianse som blir representert i 2025. Herren vil ikke føre straffedom over noen uten først å gi advarsel, og Amos er meget direkte om hva den hemmelige åpenbaringen til Hans tjenere er, og hvem den er rettet mot.

Hør dette ordet som Herren har talt mot dere, Israels barn, mot hele den slekt som jeg førte opp fra landet Egypt, idet han sa: Bare dere har jeg kjent blant alle jordens slekter; derfor vil jeg straffe dere for alle deres misgjerninger. Amos 3:1, 2.

Amos henvender seg til den siste generasjon av Guds utvalgte paktsfolk som skal bli straffet, i samsvar med de 25 mennene som bøyer seg for solen i Esekial åtte. Amos fremlegger Laodikea-budskapet, som er den tredje engels budskap under utslettelsen av synd i tiden for dommen over de levende. Amos' advarsel er basert på en forening av to parter.

Kan vel to vandre sammen uten at de er blitt enige? Brøler en løve i skogen når den ikke har noe bytte? Skriker en ung løve ut fra sitt hi dersom den ikke har fanget noe? Kan en fugl falle i en snare på jorden hvor det ikke er satt noen felle for den? Tar man opp en snare fra jorden uten at den i det hele tatt har fanget noe? Blåses det i basun i byen uten at folket blir redde? Skal det være ulykke i en by uten at Herren har gjort det? Amos 3:3–6.

Advarselen om at to vandrer sammen som én, er satt inn i sammenhengen av en snare som fanger en fugl fra jorden. Fugler er symboler på religiøse samfunn, og pavedømmet er i Åpenbaringen et bur for hver uren og hatefull fugl.

Og han ropte med mektig røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt et tilholdssted for djeveler og et skjulested for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av vinen fra hennes horeeris vredesvin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst. Åpenbaringen 18:2, 3.

En fugl i et bur er en fanget fugl, og når en nasjon driver hor med Roms skjøge, blir den en fanget fugl, og den fuglen som løftes opp over alle de andre profetiske fuglene, er den makten hvis trefoldige hus blir bygget, blir opprettet ved søndagsloven, på sitt sted, som er Sinear, som er Babylon. Det er fuglen som mottok et dødelig sår i 1798, eller, som Sakarja sier, fikk et lokk av bly lagt over sin kurv, men som deretter ble løftet opp av spiritismens og den frafalne protestantismens fugler.

Da gikk engelen som talte med meg, fram og sa til meg: Løft nå dine øyne og se hva dette er som kommer fram. Og jeg sa: Hva er det? Og han sa: Dette er en efa som kommer fram. Videre sa han: Dette er deres skikkelse over hele jorden. Og se, et talent bly ble løftet opp; og dette er en kvinne som sitter midt i efaen. Og han sa: Dette er ugudeligheten. Og han kastet den ned i midten av efaen; og han kastet blyloddet over dens åpning. Da løftet jeg opp mine øyne og så, og se, det kom fram to kvinner, og vinden var i deres vinger; for de hadde vinger som storkens vinger, og de løftet efaen opp mellom jorden og himmelen. Da sa jeg til engelen som talte med meg: Hvor bærer disse efaen hen? Og han sa til meg: For å bygge den et hus i landet Sinear; og det skal bli reist opp, og satt der på sin egen grunnvoll. Sakarja 5:5–11.

Amos' snare fanger fuglen fra jorden, for den representerer alliansen som går forut for den snart kommende søndagsloven, hvor jordens fugl blir fanget; og ifølge Amos er alliansen en irrettesettelse av laodikeisk syvendedagsadventisme, for det skal blåses i en varselsbasun i byen, men den vil de nekte å høre.

Skal det blåses i basun i byen uten at folket blir grepet av frykt? Skal det skje en ulykke i en by uten at Herren har gjort det? For Herren Gud gjør ikke noe uten at han åpenbarer sitt råd for sine tjenere profetene. Løven har brølt, hvem vil ikke frykte? Herren Gud har talt, hvem kan annet enn å profetere? Amos 3:6–8.

Løven som brøler, er Løven av Juda stamme, som representerer Kristus når Han forsegler og åpner sitt profetiske Ord. Den åpne alliansen i 2025 er Cestius' beleiring, og symbolet på røverne blant Guds folk blir stadfestet når dere ser to vandre sammen som aldri skulle sameksistere. Roma i

allianse og samstemt med protestanter er et oksymoron, for å være protestant betyr å protestere mot Roma.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

For sent å unnslippe snaren

«Og la det bli erindret at det er Romas skryt at hun aldri forandrer seg. Prinsippene til Gregor VII og Innocens III er fremdeles prinsippene til den romersk-katolske kirke. Og dersom hun bare hadde makten, ville hun sette dem ut i praksis med like stor kraft nå som i tidligere århundrer. Protestanter vet lite om hva de gjør når de foreslår å ta imot Romas hjelp i arbeidet med å opphøye søndagen. Mens de er opptatt av å virkeliggjøre sitt formål, sikter Roma mot å gjenreise sin makt, å vinne tilbake sitt tapte overherredømme. Når først det prinsipp blir fastslått i Amerikas forente stater at kirken kan bruke eller kontrollere statens makt; at religiøse skikker kan håndheves ved verdslige lover; kort sagt, at kirke og stats myndighet skal herske over samvittigheten, da er Romas seier i dette landet sikret.»

«Guds ord har gitt advarsel om den forestående fare; dersom dette blir oversett, vil den protestantiske verden først få vite hva Romas hensikter virkelig er, når det er for sent å unnslippe snaren. Hun vokser stille i makt. Hennes læresetninger utøver sin innflytelse i lovgivende forsamlinger, i kirkene og i menneskers hjerter. Hun reiser sine høye og massive byggverk, i hvis hemmelige avlukker hennes tidligere forfølgelser skal bli gjentatt. Listig og ubemerket styrker hun sine krefter for å fremme sine egne mål når tiden kommer for henne til å slå til. Alt hun ønsker, er et gunstig utgangspunkt, og dette blir henne allerede gitt. Vi skal snart se og få føle hva hensikten med det romerske element er. Enhver som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådra seg vanære og forfølgelse.» The Great Controversy, 581.

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen,—sovende, sovende. Hvem kjenner sjelenød for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker føres frem til den tid da signalet vil bli gitt: 'Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham.' Men noen vil ha ventet med å skaffe den olje som trengs for å fylle lampene sine, og for sent vil de oppdage at karakteren, som oljen er et bilde på, ikke kan overføres. Den oljen er Kristi rettferdighet. Den representerer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for et annet. Hver enkelt må selv skaffe seg en karakter rensset fra enhver syndens flekk.» Bible Echo, 4. mai 1896.

«Da jeg så stakkars sjeler dø av mangel på den nærværende sannhet, og noen som bekjente å tro sannheten lot dem dø ved å holde tilbake de nødvendige midler til å føre Guds verk videre, var synet for smertefullt, og jeg ba engelen om å ta det bort fra meg. Jeg så at når Guds sak krevde noe av deres eiendom, lik den unge mannen som kom til Jesus (Matteus 19:16–22), gikk de bedrøvet bort, og at den overveldende svøpe snart ville fare over og rive all deres eiendom bort, og da ville det være for sent å ofre jordiske goder og samle seg en skatt i himmelen.» Early Writings, 49.

«Judas så at hans bønner var forgjeves, og han fór ut av salen og utbrøt: Det er for sent! Det er for sent! Han følte at han ikke kunne leve og se Jesus korsfestet, og i fortvilelse gikk han bort

og hengt seg.» The Desire of Ages, 722.